

ADSUM

VADEMECUM DUSZPASTERSKIE

Parafia Podwyższenia Krzyża Świętego w Czernicy Wrocławskiej

nr 1428

*

1 czerwca 2025

*

Rok XXXV

Podążaj za Chrystusem,
który wstąpił do nieba

Wniebowstąpienie Pańskie - uroczystość

Dz 1, 1-11; Ps 47 (46), 2-3. 6-7. 8-9 (R.: por. 6); Hbr 9, 24-28; 10, 19-23; Mt 28, 19a. 20b; Łk 24, 46-53

8.00 Czernica + Władysława(k) MICHALSKA, +Kazimiera(k) OŚKIEWICZ

10.00 Wojnowice +Zofia i Kazimierz SOBOLEWSCY, +Genowefa FILIPCZAK,
+Helena BLONKOWSKA, +Henryka(k) ZYCHLA, +Blanka i +Ryszard
WYSZYŃSCY

12.00 Czernica +Jan MAJCHROWICZ /3 r. śm./

Łk 24, 46-53 * Jezus został uniesiony do nieba

Jezus powiedział do swoich uczniów:

«Tak jest napisane: Mesjasz będzie cierpiał i trzeciego dnia zmartwychwstanie; w imię Jego głoszone będzie nawrócenie i odpuszczenie grzechów wszystkim narodom, począwszy od Jeruzalem. Wy jesteście świadkami tego.

Oto Ja ześlę na was obietnicę mojego Ojca. Wy zaś pozostańcie w mieście, aż będziecie przyobleczeni w moc z wysoka».

Potem wyprowadził ich ku Betanii i podniósłszy ręce, błogosławił ich. A kiedy ich błogosławił, rozstał się z nimi i został uniesiony do nieba.

Oni zaś oddali Mu pokłon i z wielką radością wrócili do Jeruzalem, gdzie stale przebywali w świątyni, wielbiąc i błogosławiąc Boga.

KOMENTARZ DO EWANGELII (opusdei.org)

W tych słowach Jezusa, którymi kończy się Ewangelia według św. Łukasza, podsumowuje się wielkie tematy, które stanowią serce wiary i posłannictwa Kościoła: Chrystus umarł i zwyciężył śmierć, aby wszyscy mogli być zbawieni. „Odejdzie”, o którym Jezus rozmawiał z Mojżeszem i Eliaszem podczas Przemienienia (por. Łk 9, 31), wypełniło się w Jerozolimie. Stamtąd posyła apostołów przyobleczonego w siłę „obietnicy mojego Ojca”, czyli Ducha Świętego, aby głosili po całym świecie nawrócenie do przebaczenia grzechów (ww. 46-49).

Byli „świadkami tego” (w. 48), ponieważ widzieli ukrzyżowanie oraz zmartwychwstałego Jezusa, aby w ten sposób zrozumieć Pisma, które mówią o tajemnicy Chrystusa, Syna Bożego, który stał się człowiekiem, umarłego za nas i zmartwychwstałego, żywego na zawsze i będącego gwarantem naszego życia wiecznego. Jak mówi Papież Franciszek, «to jest świadectwo — dawane nie tylko słowami, ale także codziennym życiem — świadectwo, które w każdą niedzielę powinno wychodzić z naszych kościołów, aby w ciągu tygodnia docierać do domów, do biur, do szkoły, do miejsc spotkań i rozrywki, do szpitali, więzień, do 2

domów starców, do zatłoczonych miejsc dla imigrantów, na obrzeża miasta... To świadectwo powinniśmy nieść każdego tygodnia: Chrystus jest z nami; Jezus wstąpił do nieba, jest z nami; Chrystus żyje!»[1].

«Potem wyprowadził ich ku Betanii i podniósłszy ręce pobłogosławił ich. A kiedy ich błogosławił, rozstał się z nimi i został uniesiony do nieba. Oni zaś oddali Mu pokłon i z wielką radością wrócili do Jerozolimy» (ww. 50-52). Reakcja apostołów jest zaskakująca, najbardziej logiczną rzeczą byłoby, gdyby czuli się zdezorientowani i przytłoczeni, ponieważ Jezus definitywnie oddzielał się od nich, a oni zostawali sami na ziemi, z zadaniem, które całkowicie przewyższało ich siły i możliwości, a jednocześnie musieli stawić czoła tym samym trudnościom, z jakimi spotkał się Mistrz. Poza tym, jeśli wszystkie pożegnania są bolesne, ostateczne pożegnanie Jezusa na tym świecie powinno było napełnić ich smutkiem. A jednak, dlaczego jest możliwe, że «z wielką radością wrócili» (v. 52)?

Benedykt XVI zauważa, że uczniowie wracają z radością, ponieważ «nie czują się opuszczeni. Nie myślą, że Jezus odszedł od nich daleko i znikł w jakimś niedostępnym dla nich niebie. Są najwidoczniej pewni Jego nowej obecności. (...) Radość uczniów po „wniebowstąpieniu” koryguje nasz obraz tego wydarzenia. „Wniebowstąpienie” nie jest odwyszczeniem do jakiejś odległej strefy kosmosu; jest ono trwałą bliskością, której uczniowie mają tak głębokie doświadczenie, że rodzi się z niego nieprzemijająca radość»[2].

Jednocześnie są radośni, ponieważ są świadomi wielkiego dobra, które owo Wniebowstąpienie niesie ze sobą dla całej ludzkości, która w Chrystusie jest powołana do uczestniczenia w chwale boskości. Dlatego, mówi św. Leon Wielki, «kiedy Pan wstępował na wysokości niebios, oni nie tylko że nie odczuwali smutku, ale wprost przeciwnie, zostali napełnieni wielką radością. Zaiste, niewypowiedziane wielki był to powód do radości, gdy wobec tłumu świętych natura ludzka wznosiła się do najwyższej godności ponad wszystkimi stworzeniami niebios, wyniesiona ponad chóry aniołów i wszelką wspaniałość archaniołów, nie znajdując na najwyższych stopniach kresu swego wstępowania - zajmując w końcu miejsce przy Ojcu przedwiecznym. I razem z Nim zasiada ona na tronie Jego chwały, bo w Synu Bożym została zjednoczona z Jego naturą»[3]. Wniebowstąpienie Jezusa ożywia naszą nadzieję uczestniczenia również w pełni życia razem z Bogiem w chwale niebieskiej.

Przypisy:

[1] Papież Franciszek, Regina coeli, niedziela 8 maja 2016 (za: opoka.org.pl).

[2] Joseph Ratzinger - Benedykt XVI, Jezus z Nazaretu. Od wjazdu do Jerozolimy do Zmartwychwstania (Jedność, Kielce 2011), rozdz. Perspektywy, strona 298.

[3] Św. Leon Wielki, Kazanie 1 o Wniebowstąpieniu Pańskim, 4 (za: brewiarz.pl).

Drodzy bracia i siostry!

Kontynuujmy rozważania na temat niektórych przypowieści ewangelicznych, które są okazją do zmiany perspektywy i otwarcia się na nadzieję. Brak nadziei wynika niekiedy z tego, że skupiamy się na pewnym rygorystycznym i zamkniętym sposobie postrzegania rzeczy, a przypowieści pomagają nam spojrzeć na nie z innego punktu widzenia.

Dzisiaj chciałbym wam opowiedzieć o osobie doświadczonej, przygotowanej, uczonym w Prawie, który jednak potrzebuje zmiany perspektywy, ponieważ jest skupiony na samym sobie i nie dostrzega innych (por. Łk 10, 25-37). Pyta on bowiem Jezusa o to, w jaki sposób „dziejczy się” życie wieczne, używając wyrażenia, które rozumie jako niepodważalne prawo. Ale za tym pytaniem kryje się, być może, potrzeba uwagi: jedynym słowem, o którego wyjaśnienie prosi Jezusa, jest termin „bliźni”, który dosłownie oznacza tego, kto jest blisko.

Dlatego Jezus opowiada przypowieść, która jest drogą do przeformułowania tego pytania, aby przejść od „kto mnie kocha?” do „kogo pokochał?”. Pierwsze pytanie jest pytaniem niedojrzałym, drugie jest pytaniem dorosłego, który zrozumiał sens swojego życia. Pierwsze pytanie wypowiadamy, gdy stajemy w kącie i czekamy, drugie jest pytaniem, które pobudza nas do wyruszenia w drogę.

Przypowieść opowiedziana przez Jezusa rozgrywa się bowiem na drodze, która jest trudna i nieprzewidywalna, tak jak życie. Jest to droga, którą przemierza człowiek schodzący z Jerozolimy, miasta położonego na górze, do Jerycha, miasta położonego poniżej poziomu morza. Obraz ten zapowiada już to, co może się wydarzyć: bowiem ów człowiek zostaje napadnięty, pobity, okradziony i pozostawiony na pół umarły. Jest to doświadczenie, które ma miejsce, gdy sytuacje, ludzie, a czasem nawet ci, którym ufaliśmy, odbierają nam wszystko i pozostawiają pośrodku drogi.

Życie składa się bowiem ze spotkań, a podczas tych spotkań ujawnia się, kim naprawdę jesteśmy. Stajemy przed drugim człowiekiem, przed jego kruchością i słabością, i możemy zdecydować, co uczynić: zaopiekować się nim lub udawać, że nic się nie stało. Kapłan i lewita schodzą tą samą drogą. Są to osoby pełniące służbę w świątyni jerozolimskiej, mieszkające w miejscu świętym. Jednak samo sprawowanie kultu nie prowadzi automatycznie do bycia współczującym. W rzeczywistości współczucie jest kwestią nie tyle

religijną, co ludzką! Jesteśmy przede wszystkim ludźmi, a dopiero potem wierzącymi.

Możemy sobie wyobrazić, że po długim pobycie w Jerozolimie ów kapłan i ów lewita spieszyli się do domu. To właśnie pośpiech, tak bardzo obecny w naszym życiu, często uniemożliwia nam okazanie współczucia. Kto uważa, że jego podróż należy traktować priorytetowo, nie jest gotów zatrzymać się z powodu innego człowieka.

Ale oto pojawia się ktoś, kto rzeczywiście potrafi się zatrzymać: jest to Samarytanin, a więc ktoś należący do ludu pogardzanego (por. 2 Krl 17). W jego przypadku tekst nie precyzuje kierunku podróży, ale mówi tylko, że był w drodze. Religijność nie ma tutaj znaczenia. Ten Samarytanin zatrzymuje się po prostu dlatego, że jest człowiekiem stojącym przed innym człowiekiem, który potrzebuje pomocy.

Współczucie wyraża się poprzez konkretne gesty. Św. Łukasz Ewangelista zatrzymuje się na działaniach Samarytanina, którego nazywamy „miłosiernym”, ale w tekście jest on po prostu człowiekiem. Samarytanin podchodzi, ponieważ jeśli chcesz komuś pomóc, nie możesz trzymać się na dystans, musisz się zaangażować, pobrudzić, być może skalać się; opatruje mu rany po oczyszczeniu ich oliwą i winem; zabiera na swoje zwierzę, czyli bierze na siebie odpowiedzialność za niego, ponieważ prawdziwa pomoc oznacza gotowość do poniesienia ciężaru cierpienia drugiego człowieka; zabiera go do gospody, gdzie wydaje pieniądze, „dwa denary”, to mniej więcej równowartość zapłaty za dwa dni pracy; i zobowiązuje się wrócić i w razie potrzeby dopłacić, ponieważ ten człowiek nie jest przesyłką do dostarczenia, ale kimś, o kogo trzeba się zatroszczyć.

Drodzy bracia i siostry, kiedy my również będziemy zdolni do przerywania naszej podróży i okazania współczucia? Kiedy zrozumiemy, że ten poraniony człowiek na drodze przedstawia każdego z nas. Wtedy pamięć o wszystkich sytuacjach, w których Jezus zatrzymał się, aby się nami zaopiekować, uczyni nas bardziej zdolnymi do współczucia.

Módlmy się zatem, abyśmy wzrastali w człowieczeństwie, aby nasze relacje były bardziej prawdziwe i pełniejsze współczucia. Prośmy Serce Chrystusa o łaskę coraz głębszego uczestnictwa w Jego uczuciach.

1. Dzisiaj przeżywamy Wniebowstąpienie Pańskie. Trwamy w modlitewnym czuwaniu przed Zesłaniem Ducha Świętego.
2. Kancelaria parafialna będzie czynna w tym tygodniu we wtorek od 16.00 do 17.00.
3. Nabożeństwa czerwcowe wynagradzające Najświętszemu Sercu Pana Jezusa oraz "nowenna" przed uroczystością Zesłania Ducha Świętego po Mszach św.
4. W czwartek po Mszy św. nabożeństwo z racji I czwartku miesiąca.
5. Zbiórka Liturgicznej Służby Ołtarza na plebanii w czwartek po nabożeństwie. Zapraszam nowych kandydatów do włączenia w szeregi posługujących przy ołtarzu.
6. W piątek okazja do spowiedzi od 16.30 do 17.30, a po Mszy św. nabożeństwo z racji I piątku miesiąca i adoracja do godz. 19.00.
7. Odwiedziny chorych w domach w piątek 6 czerwca od godz. 8.00.
8. Przygotowujących się do bierzmowania zapraszam na katechezę 7 czerwca br. o godz. 18.30.
9. Trwa zbiórka podpisów pod obywatelskim projektem "Ustawy o zmianie ustawy o systemie oświaty oraz ustawy Prawo oświatowe". Możliwość złożenia podpisu w zakrystii.
10. Przyszła niedziela kończy okres Wielkanocny. Przypominam, że zgodnie z nauką Kościoła katolickiego, wszyscy wierni, którzy w danym roku nie przystąpili do sakramentu pokuty i Komunii wielkanocnej, są zobowiązani uczynić to do niedzieli po Zesłaniu Ducha Świętego. Zachęcam do skorzystania z sakramentu pokuty i przyjęcia Komunii św. w najbliższym czasie.
11. W sobotę Wigilia Zesłania Ducha Świętego. Zachęcam do skorzystania z propozycji duszpasterskich na ten dzień. Msza wigilii z rozbudowaną liturgią słowa o godz. 17.00, Katecheza o godz. 18.30, Adoracja Najświętszego sakramentu i nabożeństwo czerwcowe o godz. 19.00, Nieszpory o godz. 20.00.
12. Liturgiczne wprowadzenie nowego proboszcza odbędzie się 8 czerwca br. podczas Mszy świętej o godz. 12.00.
13. Zachęcam, by rodzinnie wybrać się do kina na film: Carlo Acutis. Plan na życie. Opowiada on o grupie licealistów, którzy udają się w pielgrzymkę do grobu Carlo Acutisa zostawiając na dwa tygodnie smartfony w domu. Ta przygoda staje się doświadczeniem, które zmienia sposób ich myślenia i spojrzenia na życie. Film w kinach od 6 czerwca.
14. Dziękuję za wszystkie ofiary składane na potrzeby naszej parafii, zarówno na tacę, jak i poprzez przelewy bankowe.

Papieskie Intencje Apostolstwa Modlitwy na czerwiec 2025

O wzrost wrażliwości na świat — Módlmy się, aby każdy z nas znajdował pocieszenie w osobistej relacji z Jezusem, a z Jego Serca czerpał wzór współczującej miłości do świata.

Kalendarz liturgiczny

2 — 8 czerwca

22 tydzień roku 2025

**2 VI
pon.**

Poniedziałek 7. tygodnia Wielkanocy

Dz 19, 1-8; Ps 68 (67), 2-3. 4 i 5ac. 6-7b. (R.: por. 33a); Kol 3, 1; J 16, 29-33;

17.30 Wojnowice Dziękczynno-błagalna w int Małgorzaty i Karola ŻEDZIK w 35 r. sakramentu małżeństwa

**3 VI
wt.**

Wtorek 7. tygodnia Wielkanocy - św. męczenników Karola Lwangi i Towarzyszy

Dz 20, 17-27; Ps 68 (67), 10-11. 20-21 (R.: por. 33a); J 14, 16; J 17, 1-11a

17.30 Czernica +Dawid RAJNERT, +Jan PAWLARCZYK /od uczestników pogrzebu/, +Jadwiga i +Grzegorz PAWLARCZYK /31 r. śm./

**4 VI
śr.**

Środa 7. tygodnia Wielkanocy

Dz 20, 28-38; Ps 68 (67), 29-30. 33-35a. 35bc i 36bc (R.: por. 33a); Por. J 17, 17ba; J 17, 11b-19

17.30 Wojnowice +Salomea BURACZEK /od uczestników pogrzebu/

**5 VI
czw.**

Czwartek 7. tygodnia Wielkanocy - św. Bonifacego, biskupa i męczennika - wspomnienie

Dz 22, 30; 23, 6-11; Ps 16 (15), 1b-2a i 5. 7-8. 9-10. 11 (R.: por. 1b); J 17, 21; J 17, 20-26;

17.30 Czernica O powołania kapłańskie, zakonne i misyjne

**6 VI
pt.**

Piątek 7. tygodnia Wielkanocy

Dz 25, 13-21; Ps 103 (102), 1b-2. 11-12. 19-20b (R.: por. 19a); Por. J 14, 26; J 21, 15-19;

17.30 Czernica Dziękczynno-błagalna o wiarę, nadzieję i miłość dla Natalii i Krzysztofa SIKORSKICH w 33 rocz. ślubu

**7 VI
sob.**

Sobota 7. tygodnia Wielkanocy - Wigilia Zesłania Ducha Świętego

Rdz 11, 1-9; Ps 33, 10-11. 12-13. 14-15; Wj 19, 3-8a. 16-20b; Dn 3, 52. 53-54. 55-56; Ps 19, 8-9. 10-11; Ez 37, 1-14; Ps 107, 2-3. 4-5. 6-7. 8-9; Jł 3, 1-5; Ps 104, 1-2a. 24i35c. 27-28. 29b-30; Rz 8, 22-27; ; J 7, 37-39;

17.00 Msza wigilii z rozbudowaną liturgią słowa: +Irena KOWAL / 5 r. śm./
18.30 Katecheza - Bierzmowanie - sakrament inicjacji czy dojrzałości?
19.00 Adoracja Najświętszego sakramentu - nabożeństwo czerwcowe na rozpoczęcie / w ciszy /
20.00 I Nieszpory Zesłania Ducha Świętego

**8 VI
niedz.**

Zesłanie Ducha Świętego - uroczystość

Dz 2, 1-11; Ps 104 (103), 1ab i 24ac. 29b-30. 31 i 34 (R.: por. 30); Rz 8, 8-17; -; ; J 14, 15-16. 23b-26;

8.00 Czernica ++ Rodzice +Teresa, +Adolf, brat +Sebastian, oraz o błog. Boże dla dzieci i wnuków z ok. Dnia Dziecka
10.00 Wojnowice W int. Sebastiana FORTUNIAKA i wszystkich z rodz. FORTUNIAK oraz Karola, Waldemara, Franciszka i Krystyny CHRUSTEK i wszystkich z rodziny
12.00 Czernica +Stanisław KOROLARZ / 11 r. śm./

PIESZA
PIELGRZYMKA
WROCŁAWSKA

45. Piesza Pielgrzymka Wrocławska
na Jasną Górę

Pielgrzymi nadziei

3-10 SIERPNIA 2025

Rok Jubileuszowy 2025

Piesza Pielgrzymka Wrocławska

Jasna Góra - Łagiewniki

11-15 SIERPNIA

INFORMACJE I ZAPISY:

PIELGRZYMKA.PL

